

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ

Κυριακή Γ' Ματθαίου – Ρωμ. 5,1-10 (10/7/2016)

Θεός αγάπης, όχι τιμωρίας

Είναι, πραγματικά, παρήγορο και ελπιδοφόρο το μήνυμα που στέλνει ο Απόστολος Παύλος σε όλους μας, αγαπητοί μου αδελφοί, μέσα από το Αποστολικό ανάγνωσμα της ημέρας. Η αγάπη του Θεού χύθηκε μέσα μας, διά του Αγίου Πνεύματος, γιατί ο Χριστός, αν και ήμασταν παραδομένοι στη ζωή της αμαρτίας και της ασεβείας, θυσιάστηκε για εμάς και τη σωτηρία μας. Αποκαλύπτεται έτσι και μέσα από τον λόγο του Αποστόλου των εθνών, η αλήθεια που διατρέχει όλη την Ευαγγελική διδασκαλία, ότι *ο Θεός αγάπη εστί και ο μένων εν τη αγάπη εν τω Θεώ μένει και ο Θεός εν αυτώ*¹.

«Ο Άγιος Νικόλαος Καβάσιλας, ένας από τους μυστικούς Ορθοδόξους Θεολόγους, μιλώντας γι' αυτήν την αγάπη του Θεού προς τον άνθρωπο, την χαρακτηρίζει «μανιακόν έρωτα και φίλτρον», θέλοντας να προσδιορίσει, όσο γίνεται, την απολυτότητα, αλλά και την καθολικότητα αυτού του Θεϊκού αισθήματος, που μέσα στον Ορθόδοξο χώρο κράτησε πάντα τη θέση του. Αν στον λατινικό θεολογικό σχολαστικισμό επεκράτησε η εικόνα ενός Θεού δικαιοδότη, στο δικό μας κλίμα της Ορθόδοξης Ανατολής ο Θεός φάνηκε πάντα φίλος και αδελφός. Ποτέ στο χώρο τον δικό μας δεν εμφανίστηκε – τουλάχιστον στην επίσημη θεολογία μας – τυραννικό το Ευαγγέλιο και ποτέ δεν μορφοποιήθηκε μέσα σε ανθρώπινα σχήματα και νομοτέλειες. Η Ορθοδοξία έμεινε πάντα η θρησκεία της νίκης πάνω στην κόλαση. Δεν έγινε ποτέ η θρησκεία της κολάσεως. Στην Ανατολή μας οι προσευχές για την σωτηρία όλων ανεξαιρέτως των ανθρώπων είχαν και έχουν πάντα κεντρική θέση στην πνευματολογία μας και στην εσχολογία μας. Γιατί είμαστε βέβαιοι για την απύθμενη αγάπη του Θεού για όλους μας, έστω κι αν είμαστε αμαρτωλοί και αποστάτες»².

Στην εποχή μας, όμως, λόγω της ποικιλώνυμης κρίσης και των σφοδρών ανατροπών που συντελούνται στον κόσμο, αλλά και στην πατρίδα μας ή και λόγω της χαλάρωσης του αυθεντικού εκκλ/κού βιώματος, διακρίνουμε την άμβλυση της ως άνω αλήθειας περί της αγάπης του Θεού. Ξεχνούμε δηλ., συχνά, ότι ο Θεός είναι στην ουσία Του αγάπη και επιδεικνύουμε, οι Ορθόδοξοι Χριστιανοί, απίστευτη σκληρότητα προς εκείνους που, κατά τη γνώμη μας, εκτρέπονται από την γραμμή του Ευαγγελίου, που παραδίδονται στο φθοροποιό έργο της αμαρτίας, περιφρονώντας, προκλητικά, το θέλημα του Θεού. Διεκδικούμε φανατικά τον ρόλο του τελικού κριτού και δικαστού,

¹ Α' Ιωάν. 4,16

² Χριστόδουλος (+), Αρχιεπίσκοπος Αθηνών & Πάσης Ελλάδος, «Κυριακάτικοι αντίλαλοι Β'», σελ. 58-59

διαστρέφοντας το Ορθόδοξο ήθος και μετατρέποντάς το από χώρο ανοχής και αγαπητικής συνύπαρξης, σε χώρο απόρριψης, δικαστικού ελέγχου και καταδίκης. Η μεσαιωνική αυτή λογική ουδεμία σχέση έχει με την Ορθόδοξη Χριστιανική διδασκαλία, καθώς μετατρέπει το Ευαγγέλιο από ζωή ελευθερίας σε φυλακή.

Η ίδια συμπεριφορά επιδεικνύεται και προς τα πρόσωπα εκείνα που ενοχλούν την μακαριότητα, την ασφάλεια, την ησυχία μας και αναζητούν βοήθεια και διεξόδους σωτηρίας, νέους δρόμους για μια καλύτερη ζωή. Οι άνθρωποι αυτοί αντιμετωπίζονται ως ξένοι, αντίπαλοι, εν δυνάμει εχθροί, από τους οποίους πρέπει ν' απαλλαγούμε πάση θυσία. Πολύ εύκολα λησμονείται ο λόγος του Χριστού ότι στα πρόσωπά τους συναντάται και αναπαύεται ο Ίδιος. Πόσο εύκολα, τελικά, ξεχνούμε ότι ακριβώς επειδή ο Θεός είναι αγάπη και ο Χριστός από αγάπη και μόνο πέθανε για εμάς επί του Σταυρού, οφείλει και η δική μας ζωή να είναι μια διαρκής στάση ανοχής, αγάπης και θυσίας προς όλους εκείνους που δοκιμάζονται ή και εκτρέπονται κάτω από το βάρος, είτε των ανατροπών της ζωής, είτε των λανθασμένων επιλογών τους.

«Για μας ο Θεός είναι Αυτός της αγάπης. Και η αγάπη ξέρει πρωτίστως να συγχωρεί. Η αγάπη σε κάνει να βάζεις ο ίδιος όρια στον εαυτό σου, γιατί δε θέλεις να πληγώσεις τον άλλο... Η αγάπη δεν εντοπίζει το ενδιαφέρον στα λάθη και τις αμαρτίες, αλλά στη μετάνοια. Η αγάπη δεν ελέγχει τον άλλο, αλλά του προτείνει και στέκεται στο πλάι του, όχι ρίχνοντάς τον στον Καιάδα, αλλά στάζοντας στις πληγές του έλαιον και οίνον, όπως ο καλός Σαμαρείτης»³.

Η υιοθέτηση, αγαπητοί μου, λογικών και πρακτικών, που χαρακτηρίζονται από ακρότητα και θρησκευτικό φανατισμό, σε σχέση με τους συνανθρώπους μας, εγκυμονεί τον κίνδυνο να μας εξαιρέσει από τις δωρεές της αγάπης του Θεού και να μας στερήσει την προοπτική της σωτηρίας. Ακόμα κι αυτή η αγάπη του Θεού προσφέρεται μεν αφειδώς, δεν επιβάλλεται, όμως, υποχρεωτικώς σ' εκείνους, που με τον τρόπο της ζωής τους ουσιαστικά την αρνούνται, προβάλλοντας έναν θεό τιμωρό και εκδικητή. Γι' αυτό, να μην επιτρέψουμε την εκτροπή, να μη σχετιζόμαστε με πρόσωπα που την υπηρετούν και να έχουμε πάντοτε προ οφθαλμών ότι, επειδή ο Θεός είναι αγάπη, οφείλουμε κι εμείς, κατά το δικό Του πρότυπο, να είμαστε και να προσφέρουμε σε όλους την ίδια αγάπη. ΑΜΗΝ!

Αρχιμ. Ε.Ο.

---

³ Πρωτ. Θεμιστοκλής Μουρτζιανός, «Από έναν κόσμο σαν κι αυτόν τί να κρατήσω;», σελ. 83